

at vælge et andet Navn for dem. Men derom vil selvfølgelig Udvalget ikke gjøre nogen Indstilling eller gjøre det til Gjenstand for Diskussion med det andet Thing; da dette har erklæret sig tilfreds med de Ord, der nu staae i Loven, skal Udvalget billige dem. Derimod forekommer det Udvalget, at, naar man gjør „Kommissærer“ til „Assistenten“, kan man ikke godt tillige have „Assistenten“ paa Politikontoret, da dette vilde give Anledning til Forvæxlinger, som kunde have ubehagelige og skadelige Følger, og Udvalget foreslaaer derfor, at de Ord i § 4: „det fornødne Antal Assistenten og Skrivere“ forandres til: „det fornødne Kontoirpersonale“. Hvorledes saa Politiet vil benævne dem, kan godt overlades til det selv.

Da ellers Ingen vishede at høre sig, gik man til Afstemning, hvorved

Forslag af Udvalget:

§ 4 ved første Punktums Slutning udgaae Ordene „samt—Skrivere“, og i Stedet sættes: „samt det iøvrigt fornødne Kontoirpersonale“.

vedtoges eenstemmigt med 38 Stemmer.

Derefter sættes Udvalgets Endringsforslag til § 5 i Forbindelse med selve Paragrafen under Forhandling.

Ordføreren: I den første Linie af § 5 har Folkethinget indsat et Ord, der formeentlig er overflødig, nemlig Ordet: „mindst“. Det følger af sig selv, at Politiets Personale ikke kan formindskes ned under det Tal, som Loven foreskriver, og naar der længere nede i Paragrafen siges, at det kan sørges, følger det af sig selv, at det foreskrevne Antal er det mindste; Udvalget har derfor troet, at dette Ord bør udgaae. — Dernæst har Folkethinget forandret de tre Politinspektører til to, saalænge Vicepolitidirektørens Embede vedvarer, og udslettet Bestemmelsen om disse Inspektørers Forretningskreds. Udvalget mener bestemt, at naar man overhovedet vil have tre Politinspektører, skal man tage dem strax; thi Vicepolitidirektøren kan ikke overtage en Inspektørs Forret-

ning; det vilde blive et underligt Forhold, og der er desuden ved Loven paalagt ham en bestemt Klasse af Forretninger, med hvis Varetagelse han ganske vist kan have nok at bestille, saa at han ikke tillige kan overtage en Inspektørs Forretninger. Udvalget mener altsaa, at den nye Ordning bør gjenføres heelt og holdent strax, og at man ikke bør spare et Par tusinde Rigsbaler i nogle saa Nar skal bringe Forvirring ind i det Hele; Udvalget holder derfor bestemt paa, at der bør være tre Inspektører. Hvorvidt Forretningskredsen tillige bør bestemmes i Loven, har jo været Tvivl underkastet her ligesom i det andet Thing; her har den ene Mening seiret, der den anden. Udvalget har nu meent at burde gjenoptage den her vedtagne Bestemmelse, fordi det finder det hensigtsmæssigt, at man ved Valget af Inspektørerne strax seer hen til den bestemte Forretningsgren, som enhver af dem skal overtage, og fordi det finder det forunderligt, at naar Loven anviser Politiaffistenterne deres Virksomhed, der da ikke ogsaa anvises de overordnede Embedsmænd: Inspektørerne deres Virksomhed. Udvalget troer vel, at det kan fastsættes i Regulativet, eller at det vil ordne sig af sig selv, hvorfor det heller ikke, naar det ikke af andre Grunde var nødvendigt at sende Loven tilbage, af denne Grund vilde gjøre det; men det vedbliver at ansee det for meget hensigtsmæssigt, at Forretningskredsen bestemmes i Loven. Det finder ikke, at de Indvendinger, der ere gjorte derimod, navnlig at Politidirektørens Ansvar derved slude formindskes og hans Myndighed indskrænkes, have det Allermindste at sige. Det troer, at disse Embedsmænds Selvstændighed vil styrkes derved, og at deres Nidkærhed vil ansøres ved, at Publikum veed, til hvem man har at henholde sig i en bestemt Gren af Politiets Tjeneste, og veed, hvem der har Eren, og hvem der har Skammen for, hvad der skeer. Politidirektøren vil altid beholde mere end tilstrækkelig Magt til at rette de Feil, som han finder i sine Underordnedes Embedsførelse, og til at bringe det Hele til at gaae harmonisk. Udvalget foreslaaer derfor, at de Linier, hvormed Paragrafen begyndte, da den kom fra Landsthinget, atter sættes ind i den.